

Op een nevelige en regenachtige middag begin januari 2013 loopt de auteur met Berend Lodewijks door het Mantingerbos. Het regenwater druipt van de bomen en we scharrelen moeizaam door en over braamstruiken, adelaarsvarens, greppeltjes en vooral hulstbomen. Wie daar niet bekend is, raakt snel zijn richtingsgevoel kwijt. Gelet op de sporen geldt dat niet voor de reeën. Paden om je te kunnen oriënteren zijn er niet. Misschien hoort dat ook bij dit oeroude bos: natte omstandigheden, stilte, de weg kwijt raken. Gelukkig weet Berend - hij kwam in 1953 in Mantinge wonen en heeft heel wat uren in en bij dit natuurgebied doorgebracht - ons weer op het goede spoor te brengen. Vroeger zullen hier echt mensen verdwaald rondgelopen hebben.

Van toen naar nu: het Mantingerbos

Zoals de naam al aangeeft ligt dit bos bij het dorpje Mantinge, maar ook Balinge en Garminge zijn heel dichtbij; het oude bos hoort al eeuwen bij de Broekstreek. Tegen het Mantingerbos aan en er eigenlijk bijhorend ligt ook het Thijnsbosje en vlakbij het Noordlage(n)bos. Soms wordt door vooral oudere streekbewoners voor het Mantingerbos ook de naam Zuidlage(n)bos gebruikt. (*De n staat tussen haakjes, omdat de meningen over de schrijfwijze niet eensluidend zijn.*)

Dit gebied is één van de natste plekken van Nederland. De neerslag minus verdamping liet veel vocht over en daar groeide een weelderig bos. Het oerbos ontstond daar al vrij snel na de laatste ijstijd, en is in enkele duizenden jaren weinig veranderd. Het oerbos bestaat vooral uit dikke eikenbomen in het midden en veel hulstbomen aan de kant.

In oude geschriften komt dit ‘Mantingerbosch’ al voor. Rond 1540 werd hout vervoerd van hier naar Coevorden. In een artikel over de wolvenjacht (!) in Drenthe werd.....

Wilt u meer lezen, wordt dan lid van de Historische Vereniging Westerbork, waardoor u gelijktijdig abonnee wordt op het blad ‘Fragmenten’, of koop een los exemplaar van ‘Fragmenten’ bij de Bruna in Westerbork.